

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthusiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

D. Ioan. Ivsti Lanspergii Carthusiani, in librum secundum Pharetræ diuini
amoris, & Dominicæ orationis, Angelicæ Salutationis, Symbolique
Apostolici succintam & piam explicationem Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

D. IOAN. IVSTI LANSPERGII
 Carthusiani, in librum secundum Phare-
 trā diuini amoris, & Dominicæ orationis, Angelicæ
 Salutationis, Symbolicæ Apostolici suc-
 cinctam & piā explicationem
 Prefatio.

LX diuina Bonitatis abundantia (qua velut abundantissimum est mare, quod exhauriri non potest, ut abyssus in scrutabilis) contingit, ut variis nominibus, sua ad nos dilectionis immensitatem Dominus Deus noster declarari velit, qua paucis non potest nominibus explicari. Proinde aliquando patrem, interdum fratrem, nonnunquam pastorem, regem quoque, ac sponsum se nominat. Patrem se nominat & haberi vult propter piissimum, quem erga nos gerit, amoris affectum. Item quod ab ipso sumus, ab ipso pendemus, & sine ipso nihil valeamus. Ideoque vult plenam nos ad se habere fiduciam, sicuti ad patrem fidelissimum. Videte, quomodo puer quo infirmior, quo imbecillior, quantoque, aetate est minor, nusquam recurrit, nusquam sibi tutum, nusquam sibi bene esse putat, quam apud patrem suum. Et pater quoque, quo filium habet impotentior, quantoque, illum à se ipso inuari minime posse nouit, eo promptior occurrit, prouidet, tutaturque, filium debilem, deoque proprijs viribus diffidentem. Eadem plane ratione, sed longe maiori cura & fidelitate, feruentiorisque dilectione filijs suis Deus noster prospicit, maxime si eos debiles, afflictos, aut tentationibus oppressos conspiciat. Tunc namque eos, (ut veri patris officium requirit) gratiā suā roborat, donis suis ac innumeris charismatibus (ne in bono deficiant) confirmat, hostium vires enervat, modum certandi, & cum hostibus congregiendi iter, ex sua gratuita bonitate commonstrat, illorumque, effectum mira quadam ac ineffabili sui amoris dulcedine ad se rapit, aliisque, innumera ipsis declarat beneficia; quo vel sic discant tempore necessitatis, ad se recurrere, omnem spem in se collocare, ab omnibus qua mundi sunt se elongare, ardentemque, caelestia desiderare. Et hac praecipua causa est, quare tam frequenter suos filios pius Dominus varijs exponat miserijs, calamitatibus & pressuris, ut omnem proprium & mundi amorem, creaturarum quoque, affectiones inordinatas in ipsis penitus extirpet & enecet: ut dum cernunt ab omnibus qua mundi sunt se desertos, propria itidem virtute destitutos, ad se, hoc est, ad Dominum Deum suum (tanquam ad piensimum & beneficentissimum patrem) confugiant, nihilque, extra eum in calamitosissimo hoc mundo quaerant.

rant, nec honores, nec hominum fauores, nec prosperitates, nec gaudia mundana, nec diuitias, nec mundi gloriam: quandoquidem hac omnia multo abundantius, imò perfectissimo quodam modo in ipso reperire liceat, ipseque nobis hac dare, & vltro, offerre (sit a tamen ipsius voluntatem, quod filiorum est, per fecerimus) est paratissimus; & vel mille modos nobis benefaciendi, gratiamque suam & diuitias gloriae suae impartiendi, querit. Sed nostra redarguenda est tarditas & ignauia, quod nunquam eius gratia recipiende nos sufficienter praeparemus, aut auscultemus ipsius inter nas alloquutiones, quibus filios suos ad iter virtutum adhortatur. Praedicanda est praeter ea non minus Diuina pietas, quam miranda; quod maluerit vocari Pater quam Dominus: cò quod suauius sonet & corda tristitia citius patris, quam domini nomen recreet atque reficiat. Itaque exhibeamus nos obedientissimos tam clementissimi Patris filios, a quo tanta tamque ineffabilia nobis proueniunt indies bona, qui ut alius in filiorum cordibus tam dulco imprimeret nomen, in ipsa creationis nostrae origine dixit: Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram. O ineffabilis pietas diuina, & stupenda dignatio. Quid ultra potuit nobis facere, quod hoc verbo non perfecit? Non enim seruatorum est assimilari dominis suis, sed filiorum patri. Meminerimus ergo quanti nos faciat tam misericordissimus Dominus Deus noster, ad cuius imaginem conditi & creati sumus. Non sit nostra conuersatio in terris, sed in caelis, ubi nostrum patrem commorari gaudemus.

Gene. 1.

Postremo, ne filius orandi deesset formula, ipsa aeterna Dei patris Sapiencia breuem quidem verbis, sed omni virtute & efficacie refer tam docuit orationem, dicens: Pater, & c. Quae oratione, ut norunt qui illuminatos fidei habent oculos, nihil potuit dici perfectius, nihilque absolutius. In hac continetur, quicquid nobis tam ad corporis quam ad animae sustentationem necessarium ipsa Diuina & infallibilis veritas fore duxit: & ne illius aliquando nos oblitio caperet, adiunxit: Sic orabitur & c. Huic autem Dominicae orationi, Angelica illa succedit salutatio, quae in aeterno & secretissimo super sanctissima Trinitatis consilio est formata, atque per caelestem illum paranymphum Archangelum Gabrielem caelitus ex sensu Patris emissa, Aue Maria gratia plena. Quae salutatio, quamuis nihil certi, per modum orationis exprimat, habet nihilominus miram quandam in se energiam, ad demonum insidias propulsandas, atque eorum astutias deregendas. Unde non dubium, quin ex eodem beneuolentissimi Patris nostri consilio ortum sit, ut filii sui hanc frequentarent & summa deuotione pronuntiarent salutationem; utque Matrem misericordiae, ipsam puto B. virginem Mariam, caeli Reginam & Angelorum Dominam, vna cum Angelicis spiritibus venerari & honorare discerent. Ne uem deesset, quod crederemus: ex Apostolica cura & prouidentia actum est, ut piis filiis breuis quadam credendi formula praescriberetur, ut scirent quid credere, quidve de Catholica & Christiana fide sentire deberent. Nam ex hac fide omnis nostra dependet salus: quando (proh dolor) tot nostra tempestate exurgunt pseudodoctores, qui sua falsa doctrina nostrae Catholicae fidei lumen: quasi obnubilare conantur, nouas quasdam sectas & dia-

bolica